

РЕШЕНИЕ

№ 4018

гр. София, 14.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 16.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **2498** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], със съдебен адрес – С., [улица], ет. 2 и 3, чрез адв. М. Е., срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 30. 07. 2012 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден с решение № 2819 / 29. 11. 2012 г. на директора на дирекция „О.” - С..

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е нищожен поради наличието на втори издаден РА за същия период, алтернативно се излагат доводите че същия е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен в обжалваните части. Претендира разноските по делото. Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – С., чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1201612 от 24. 02. 2012 г., издадена от Ц. Н.– на длъжност началник сектор в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. /оправомощен със Заповед № РД-01-06 / 04. 01. 2010 г. на директора на ТД на НАП С./

е възложено извършването на ревизия на [фирма], [населено място], за определяне на задълженията на дружеството за данък по ЗДДС за периода 01. 01. 2006 г. – 31. 12. 2010 г. Ревизионното производство е следвало да приключи до 05. 06. 2012 г.

Ревизията е повторна, във връзка с отменително решение № 212 / 01. 02. 2012 г. на директора на Дирекция „О.“.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № 1201612 от 19. 06 2012 г., връчен на упълномощено лице на 02. 07. 2012 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, не са постъпили писмени възражения.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1201612 / 27. 06. 2012 г., е определен М. П. Б., за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма].

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН] / 30. 07. 2012 г., връчен на пълномощник на дружеството на 14. 07. 2012 г.

С жалба вх. № 53-06-2397 / 23. 08. 2012 г., е оспорен РА по административен ред.

Със споразумение между страните, е продължен срока за произнасяне от страна на решаващия орган с 1 месец.

С Решение № 2819 / 29. 11. 2012 г. на директора на Дирекция „О.“ – С., ревизионния акт е потвърден. Решението е връчено на 10. 12. 2012 г.

С жалба, вх. № 53-00-1308 / 21. 12. 2012 г., е обжалван РА и по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство РА № [ЕГН] / 30. 07. 2012 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., в потвърдената му с Решение № 2819 / 29. 11. 2012 г. на директора на Дирекция „О.“ – С. част, на жалбоподателя [фирма], е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 22 855,72 лв. и съответните лихви за забава, по фактури издадени от [фирма], [фирма] и [фирма].

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия.

Съдът счита за неоснователни, изложените в жалбата доводи за нищожност на издадения РА поради липсата на материална компетентност. Видно от издадената З., за орган по приходите определен да издаде РА е посочен М. П. Б., който е и издал оспорения в настоящото производство РА. В тази връзка са неоснователни доводите, че бил налице влязъл в сила РА за същите периоди.

Действително със ЗВР № 1100859 / 21. 01. 2011 г. е възложено извършването на ревизия на [фирма], за установяване задълженията по ЗДДС за периода 01. 01. 2006 г. – 30. 12. 2010 г., която ревизия е приключила с РА №[ЕИК] / 26. 07. 2011 г. Видно от подадената жалба (стр. 329), този РА е оспорен само частично, но с решение № 212 / 01. 02. 2012 г. на директора на Дирекция „О.“, издадения РА е отменен изцяло и преписката е върната за извършване на нова ревизия.

При това положение нямаме влязъл в сила РА за неоспорените периоди, тъй като видно от решението на решаващия орган, издадения РА е отменен изцяло. В този случай за жалбоподателя е било налице интерес от оспорването на това решение, поради произнасяне свръх петитум от страна на директора на дирекция „О.“, но

доказателства за такова оспорване не са представени, а това не се и твърди от жалбоподателя. Безспорно е, че първоначално издадения РА е отменен и след като преписката е върната за нова ревизия е издадена ЗВР № 1201612 от 24. 02. 2012 г., в която са определени периода и задълженията, които ще се установяват.

Предвид изложеното, съдът намира за неоснователни изложените доводи за нищожност на оспорения РА.

При издаването на РА не е допуснато и твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Ревизиращия орган е отказал правото на приспадане на данъчен кредит, тъй като по фактурите не са налице реални, респективно облагаеми доставки.

В жалбата се излагат съображения, че било безспорно доказано извършените доставки и наличието на предпоставки за признаване правото на данъчен кредит.

Съдът счита, че на са налице доказателства по делото, установяващи реалността на извършените доставки, по които се претендира правото на признаване на данъчен кредит.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 3000 лв. по фактура № 955 / 05. 02. 2010 г. и в размер на 2 988 лв. фактура № 956 / 08. 02. 2010 г., издадени от [фирма]. Предмет на фактурите са извършване на строително монтажни работи.

В хода на ревизията е извършена насрещна проверка на доставчика, като същия не е открит на декларирания от него адрес, видно от протокол за извършена насрещна проверка № 2200-1-1201612-3 / 12. 04. 2012 г. (стр. 185).

От страна на жалбоподателя са представени копие от фактурите с фискални бонове и договори за изпълнение на СМР от 05. 01. 2010 г. и от 09. 01. 2010 г.

Съдът обаче, въпреки така представените доказателства, намира, че не са налице достатъчно доказателства за наличието на облагаеми доставки.

Видно е от представените договори, следва да се изготвят протоколи за предаването на строителната площадка и приемането на извършената работа, но такива не са налице по делото. В същото време, в договорите не е посочено къде точно се намират обектите – жилищна сграда в С., ж.к. О. купел и детска градина в С., като по този начин не са налице доказателства за действително извършената работа. Липсват представени доказателства за наличието на работници от страна на изпълнителя да изпълни възложената му работа, както и предвид факта, че дружеството изпълнител е със седалище в [населено място], как са транспортирани работниците до [населено място], къде са отседнали и налице ли са командировъчни заповеди или въобще разходи за това. Също така, видно от издадените фактури, се касае за направа на бетонова основа, бетонни стъпала, разнасяне на пръст и др. такива които предполагат

както доставка на материали, така и съответната техника за извършването им, като за наличието на такава техника няма представени доказателства.

При това положение, съдът счита, че не винаги наличието на издадена данъчна фактура означава и наличие доставка. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на закона. Наличието на издадени фактури, не представлява данъчно събитие, нито доказва извършването на доставката. Няма доказателства, че прекия доставчик притежава материална, техническа и кадрова обезпеченост да извърши фактурираните доставки, като освен това няма данни как е придобил стоките, които след това се твърди че е прехвърлил.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и следва да се остави без уважение.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 1000 лв. по фактура № 85 / 28. 07. 2010 г. с предмет „подготовка за вертикална планировка”, издадена от [фирма].

В хода на ревизията е извършена насрещна проверка на доставчика, като същия не е открит на декларирания от него адрес.

Видно от протокол за извършена насрещна проверка № 1201612 -1 / 27. 04. 2012 г. (стр. 212 и 237), фактурата е отразена в дневника за продажбите, но съгласно справка за актуално състояние на всички трудови договори (стр. 249) дружеството няма наети лица.

Всъщност по делото са представени единствено фактурата и фискален бон, като няма никакви доказателства, къде е извършена услугата, лицата които са я извършили, предвид липсата на доказателства за наети лица, както и разполага ли доставчика с техническа обезпеченост за извършването на доставката.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и следва да се остави без уважение.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 5 238,72 лв. по 5 бр. фактури подробно описани в РА, издадени от [фирма]. В хода на ревизията е извършена насрещна проверка на доставчика, като същия не е открит на декларирания от него адрес.

Видно от протокол за извършена насрещна проверка № 1201612 -1 / 27. 04. 2012 г. (стр. 252), фактурите са отразени в дневника за продажбите, но съгласно справка за

актуално състояние на всички трудови договори (стр. 264) дружеството няма наети лица, към момента на издаване на процесните фактури през м. 09. 2010 г.

От страна на жалбоподателя са представени копие от фактурите с фискални бонове, договор за доставка от 17. 10. 2010 г., документи на чужд език, нечетливи копия международни товарителници и фактури за извършен транспорт от [фирма] и [фирма].

Съдът обаче, въпреки така представените доказателства, намира, че не са налице достатъчно доказателства за наличието на облагаеми доставки.

Видно е, че процесните фактури за доставка на гръцки тухли са всичките от месец септември 2010 г., а в същото време договора за доставка, с който е възложено доставянето на тези тухли е от 17. 10. 2010 г., т.е. излиза че тухлите са доставени още преди да са поръчани, като във фактурите не е отбелязано, че се касае за авансово плащане.

Следва да се отбележи също така, че в документите макар и на чужд език, са отбелязани дата през м. 11. 2010 г., като от месец ноември са и фактурите за извършен транспорт от Гърция до България, поради което излиза че [фирма], е доставило на жалбоподателя тухли още преди самия той да ги е получил. Освен това няма доказателства, по какъв начин, предвид липсата на техника и хора, след получаването на тухлите от Гърция, доставчика ги е предал та жалбоподателя. В тази връзка законосъобразни са доводите на решаващия орган, че собствеността върху родово определени вещи преминава след индивидуализирането им, като по делото няма приемо – предавателни протоколи или други подобни доказващи предаването на тухлите на жалбоподателя.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и следва да се остави без уважение.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 10 617 лв. по фактура № 92 / 30. 08. 2010 г. с предмет „извършване на СМР по договор”, издадена от [фирма].

В хода на ревизията е извършена насрещна проверка на доставчика, като същия не е открит на декларирания адрес видно от протокол за извършена насрещна проверка № 1201612-3 / 27. 04. 2012 г. (стр. 197), но се е явил представител, който е представил част от изисканите документи. Представени са копие от фактурата, договор от 15. 06. 2010 г., протокол № 1 от 26. 08. 2010 г. за изпълнени СМР, фактура от предходен доставчик и извлечения от счетоводни сметки.

Съдът обаче, въпреки така представените доказателства, намира, че не са налице достатъчно доказателства за наличието на облагаеми доставки.

Видно от справка за актуално състояние на всички трудови договори (стр. 218) [фирма] няма наети лица, като такива няма (стр. 217) и дружеството [фирма], за което се твърди, че е предходен доставчик. При това положение остава неясно кой е извършил така фактурираната доставка.

Видно от договора за извършване на дадена работа от 15. 06. 2010 г., от приложението към този договор, подробна количествена сметка и протокола за извършени СМР, се касае за направа, транспорт и монтаж на стоманена ограда, нейното грундиране и двукратно боядисване. Очевидно се касае за дейности, за които е необходимо работна ръка, като такава както беше посочено по-горе липсва както при прекия, така и при предходния доставчик. Също така липсват доказателства за начина на придобиване на материалите, с които е изработена тази стоманена ограда, както и по какъв начин същата е транспортирана до обекта, предвид липсата на данни за налична механизация в доставчика.

Съгласно чл. 51 от ДОПК, съответно чл. 182 от ГПК, вписванията в счетоводните книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на другите обстоятелства по делото, т.е. нередовно водените счетоводни книги нямат доказателствена сила. Не може да бъде доказано без проверка в счетоводството на доставчика и жалбоподателя, че счетоводните документи са явяват част от редовно водено счетоводство (т.е., че са съставени своевременно и при воденето им е спазвана хронологията на осъществяване на стопанските операции), съгласно изискванията на счетоводното законодателство, което е абсолютно необходимо с оглед преценка на доказателствената им сила.

По делото, въпреки дадените указания при насрочване на делото, за установяване на съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици, жалбоподателят не представи нови доказателства, от които да може да се приеме, че доставчика е разполагал с кадрова и материална обезпеченост за извършване на доставките, нито поиска назначаването на съдебна експертиза, поради което жалбата му е изцяло неоснователна.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], [населено място], срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 30. 07. 2012 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден с решение № 2819 / 29. 11. 2012 г. на директора на Дирекция „О.” - С..

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], [населено място], [улица], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 907 (деветстотин и седем) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: